

BİNBİR ROMAN

Cilt: 4 - Sayı: 76 - 25 Kuruş

26 - Ekim - Çarşamba - 1949

AŞKIN
ZAFERİ

SESİNİZİ KESİN
VE ÇIKIN DIŞARI

ÖLDÜRME
BENİ... ÖP..

23/1

AZ SONRA İKİSİ
KAÇARLARKEN..

SAFAK VAKTİ, NEHRİ YÜZEREK GEÇİP, HELENİN
OTOMOBİLİYLE POL VE SİBİLLA İNDİRİ'NİN YA-
NINA GELDİLER. SİBİLLA BİTKİN BİR HALDEDİR.

FAKAT SEN AĞLI-
YORSUN... NEN
VAR ?

HİÇ... SONRA... O OYUNUN
SONU NE OLDU. KİM
KAZANDI ?

İNDİRİ.. CANLI FAKAT
MAĞLUP OLARAK
YİNE GELDİM..

HOŞGEL-
DİN..

ÇOK YORGUN. DÜŞTÜ. ONU
YATIRACAK BİR YERİN
VAR MI ?

SAMANDAN BÖL BİRŞEY
YOK.. ERMEK İSTERSEN
KIRINTISI YOK..

POL! BENİ
BIRAKMA

76/1

EYET KONTES.. ŞİM. GİTME YANIMDAN.. BU.
Dİ RAHAT UYUYUN.. RADA KAL
YARIN SABAH.. CANIM..

KADIN YORGUNLUKTAN GÖZLERİNİ KAPAR
KAPAMAZ. POL ACELE BİR MEKTUP YAZDI.
İNDİRİ BU KADINI SANA
EMANET EDİYORUM. SEN
ONU KİNGİPUR'A YOLLAR
VE BU MEKTUBUMLA BERA-
BER ALBAY TİRLEY'E
TESLİM ETTİRİRSİN

YA SEN
NEREYE
GİDİYOR.
SUN?

ŞİMDİ GİT.
MEK MECBURİ.
YETİNDEYİM. FA-
KAT VÂDİMDE
DURUYORUM. ÇOK
GEÇMEDEN SANA Sİ-
LÂH VE CEPHANE TEMİN
EDELE-
GİM.

SENİ, SÖZÜNÜN ERİ
BİR İNSAN BİLDİĞİM
İÇİN BEKLEYECEĞİM.

POL DAĞDAN İNDİ. İKİ SAAT
SONRA TEKRAR KUP TALA
KÖPRÜSÜNE GİTTİ.

23/2

İŞTE HELEN GELDİM.. VAZİFEM
EWELÂ SİBİLLAYI KURTARMAMI
EMREDİYORDU. FAKAT ŞİMDİ SIRA
SENDE..

FAKAT CEVAP ALAMADI.
HELEN YOK.. KAPI AÇIK!
BUNUN MANASI NE OLA Kİ..

HÖCREYE GİRDİ. KAPIYA KOŞTU..
HEY KİMSE YOK NU ORADA.. RÜTBE
ALMAK İSTEYEN GELSİN BENİ TEVKİF
ETSİN.. BEN SULLIVAN'IM..

AVLUDA ATILMIŞ ÖTEBERİYİ TOPLAMAK İÇİN DOLAŞAN
BİR DİLENCİ DİŞLERİNİ GÖSTEREREK GÜLDÜ.

DU ARLARLA MI KO-
NUŞUYORSUN EFEN.
Dİ

HAYIR.. MİHRACENİN ADAMLARINA
SÖYLÜYDÜM.. NERE-
DELER..

KÖPRÜYÜ TERKETTİLER. BİZZAT MİHRACE
GELDİ, EMİR VERDİ

MİHRACE Mİ ?

76/2

ARKASI VAR

Whittledon Arms'ın misafiri salonunda oturmuş konuşuyorduk. Mr. Hortle: "Öğretmenlikten daha nankör bir meslek olabileceğini hiç zannetmiyorum." diyerek fikrini söyledi. Mankafa insanlardan ve bunları adam etmek için çekilen güçlüklerden bahsediliyordu. Whittledon Akademisinde Fransızca hocası olan yaşlı öğretmen sözlerine şöyle devam etti:

"Senelerce önce enteresan bir talebe ile karşılaşmıştım. Bütün sabrımı, gayretimi, bilgimi ve vaktimi ona hasrederek uğraştım. Bununla beraber öyle zamanlar oluyordu ki çocuğun boğazıma sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Sizlere bu hikâyeyi baştan başlayarak anlatacım da dinleyin."

Önümüzdeki içkiden bir yudum aldı. Biz de koltuklara iyice yerleşerek gözlerimizi ona diktik.

"Bilkins adındaki bu delikanlı, uzun zamandan beri üniversitenin ticaret kısmının imtihanlarına hazırlanıyordu ve bunu başarabilmesi için de modern yabancı dillerden birine tamamen vâkıf olması lâzımdı. Genç Bilkins'in bu hususta hiçbir fikri olmadığı için, ailesi onun Fransızca öğrenmesine karar verdiler ve beni bu işle vazifelendirdiler."

Fakat yaradılış itibariyle tembel bir çocuk olan Bilkins, aradan aylar geçtiği halde bu lisanın alfabesini bile bir türlü kavrayamıyordu. Bu vaziyete çok üzülen annesi ve babası, oğullarının istikbali hakkında endişeye düşerek, bu gayelerinin tahakkuku için her çeşit fedakârlığı göze almışlardı. Bu vaziyet karşısında ebeveyni son çare olarak bana başvurup, benim de bu mesele hakkında ne düşündüğümü öğrenmek istediler. O zaman çocuk on dokuz yaşlarında kadardı.

"Fransada hiç tanıdığınız var mı?" diye sordum.

"Hayır," dediler. "Kimseyi tanımıyoruz."

"Ohalde yapacak bir tek şey var. İmtihanlarına daha on üç ay olduğuna göre onu hiç vakit kaybetmeden hemen bir sene kalmak üzere Parise yollayın. Orada hiç kimseyi tanımadığı için ister istemez Fransızca öğrenmeğe mecbur kalacaktır. Bir lisana hocasız ve kitapsız vâkıf olmanın yegâne çaresi budur zaten."

Bu suretle çocuğun, cebine bolca harçlık konarak Paris'e gönderilmesinde karar kılındı. Şehirde canı istediği gibi gezip dolaşarak ve Parislilerle düşüp kalkarak Fransızca'yı öğrenecekti.

Eve gönderdiği mektuplardan, ilk günlerinin pek semeresiz geçtiği anlaşılıyordu. Fakat bu beni pek fazla hayrete düşürmedi, zira yerleşmesi ve Parisin yerlileriyle ahbab olması uzun zamana mütevakıf meselelerdi.

Zaman geçtikçe mektupları daha değişik ifadeli ve daha ümit verici olmağa başlıyordu. Bir sene sona ermek üzereyken âni olarak benim de bir iş dolayısıyla Parise gitmem icabetti. Bilkins'in adresini öğrenerek yola çıktım.

Delikanlı Monmartre meydanında kiraladığı küçük bir apartman katında oturuyordu. Beni görmenin onun için ne büyük bir sürpriz olacağını düşünerek kapıyı çaldım. Karşıma kendisi çıktı ve birdenbire öyle çok şaşırdı ki gözleri yuvalarından fırlıyacak zannettim. Önünde Whittledon Akademisi Fransızca hocasını, yani beni değil de, On Dördüncü Louis'yi görseydi ancak bu kadar hayret edebilirdi.

"Merhaba, Bilkins!" dedim. Kekeleyerek: "Bu.. Buyurun Mr. Hortle," diye cevap verdi. "Şey... Geleceğinizi aklımdan bile geçirmiyordum da..."

"Buralara kadar geldikten sonra seni görmeden dönmeğe içime sin-

AŞKIN MUCİZESİ

Nakleden: Selma Büket

mezdi tabii. Evin de ne sevimli..."

Hakikaten de öyleydi. Her taraf zevkle döşenmişti ve tertemizdi. Beraberce oturduk ve annesiyle babasının sıhhatte olduklarını söyledikten sonra ona Fransızca olarak hitap etmeye başladım:

"Paris hoşuna gitti mi, Bilkins? Artık Fransızca'yı hakikî bir Fransız gibi konuşuyorsun herhalde, değil mi?"

Hayret! Ağzını açmış alık alık suratıma bakıyordu ve söylediklerimin bir kelimesini bile anlamadığına kalıbımı basabilirdim. Sualimi tekrar ettim. Gene cevap yoktu. Aman Allahım! Burada tam bir sene yerlilerle beraber yaşadığı halde nasıl olmuştu da bu kadar basit bir suali anlıyamıyacak kadar cahil kalmıştı? İnanılmıyacak şeydi doğrusu!

Ürkek bir sesle: "Peki ama," dedim. "Nasıl oldu da..."

Dudaklarını titreterek sözümü kesti: "Doğrusunu isterseniz Mr. Hortle. Şey, efendim... Hakikat şu ki..." Mütemadiyen yutkunuyordu ve nihayet baklayı ağzından çıkardı: "Biraz sonra karım da buraya gelecek. Sizinle tanıştığına kimbilir ne kadar sevinecektir."

İleriye doğru eğilerek haykırdım: "Ne! Ne dedin?"

Kendisini biraz toplamıştı: "Evet, efendim. Ben evlendim. Parise gelince lisan bilmemek yüzünden rastladığım güçlükler canımı fena halde sıkmağa başlamıştı. Bu yüzden de kendime eğlence aramak lüzumunu hissettim ve bu ihtiyaç Barbara ile tanışmama sebep oldu. Bir kabarede dansediyordu. İlk bakışta birbirimizi sevdik. O da benim gibi bir kelime bile Fransızca konuşmıyordu. Bu benzerlik bizi daha çok yaklaştırdı, öyle ki bir daha ayrıla-

miyacığımızı anlıyarak, sekiz ay kadar önce evlendik. Sizi gördüğümde çok memnunum, Mr. Hortle. Evdekileri bu havadise yavaş yavaş alıştırsınız değil mi? Onlara hiçbir şeyden bahsetmedim çünkü."

"Yirmi yaşında kocaman bir delikanlı olduğun için ailenin evlenmiş olmana kızacaklarına ihtimal vermiyorum, diye hüküm yürüttüm. Fakat, ya imtihanlarını ne yapacaksınız? Sadece iki ayın kaldı ve sen hâlâ ana dilinden başka hiçbir lisan bilmiyorsun..."

Buna cevap vereceği yerde kapağı baktı ve birkaç saniye sonra da karısı içeriye girdi. Ufak tefek, esmer, simsiyah gözlü, şeker gibi bir kızdı bu. Bilkins beni takdim etti ve ben nezaket kaidelerinin icabettirdiği birkaç kelimeyi İngilizce olarak söyleyince istifham dolu nazarlarını kocasına çevirerek ondan medet umdu. O zaman anladım ki İngilizce de bilmiyordu. Şaşırmış kalmıştım. Bunlar birbirleriyle nasıl konuşuyor, nasıl anlaşıyorlardı acaba? Tam o esnada genç Bilkins'in sözlerini fasih bir İspanyolca ile karısına naklettiğini işiterek kulaklarıma inanmadım... E-

(Arka 14. sayfada)

O gada bir an muthiş ve kesif bir sükût oldu. Sonra Star Viley çabucak kendini toplayarak,

— «Bilâkis!» dedi. «Bize nekadar güzel bir sürpriz yaptın, sevgili Ancelika! Operadan dosdoğru eve döneceğini bilseydim sana refakat ederdim.»

Vilâ, «Ben senin Judson'lara gideceğini zannediyordum, Anci» diyebildi. Sesinin boğuk ve biraz çatlak çıktığının kendi de farkındaydı.

Anci mânalı mânalı onlara bakarak, «Belli,» dedi. «Ben de senin yalnız kalıp başını dinlemek istediğini sanıyordum. Ama herhalde o bir bahaneydi.»

— «Anlamıyorsun, Anci. Mr. Viley beni Limasito'dan tanır. Evde olduğumu duyunca merhaba demeye gelmiş... Şimdi müsaade ederseniz...»

Anci onun sözünü keserek alaylı alaylı, «Sizi rahatsız etmiyeyim» dedi. «Gece çantamı almak için uğradım. Judson'lara gidiyorum. Araba bekliyor.»

Viley Vilâ'ya şöyle bir baktı, sonra Anci'ye döndü

— «Ben de oraya gidiyorum. Arabanıza beni de alır mısınız?»

— «Pekâlâ, öyleyse» Ancelika antasını almak için dışarı doğru yürüdü. Viley'lee yalnız kalmak istemiyen Vilâ hemen elini uzatarak,

— «Güle güle, Mr. Viley» dedi.

— «Allah rahatlık versin, Mis Moris!» Star Viley'in gözleri cür'etkâr bir bakışla kızın üzerinde gezindi. «Sözlerimi unutmayın!»

Vilâ gene, «Güle güle, Mr. Viley» dedi. Başını hafifçe eğdi ve dışarı çıktı.

XII

Vernon'da Bir şeyler Var

Vilâ Moris otomobile girince Dan Morley elini kasketine götürdü.

— «Merhaba, Dan.»

— «Merhaba, Mis... Şu taksidaki adamla arkadaki hususunin şoförünü pek beğenmedim, Mis.»

— «Muhtemel! Bugün onlara bir oyun oynayacağım. Hem de ne oyun!»

— «Hangi yola sapayım?»

— «Sağa! O ilk gün gittiğimiz küçük eve gidiyoruz, hanı parkın yanındaki.»

Bir müddet hiç ses çıkarmadan gittiler. Sonra genç şoför,

— «Hâlâ arkamızdalar, Mis,» dedi.

— «Âlâ! Ben de zaten onu istiyorum. Sen hiç bir şeyin farkına varmamış gibi yoluna devam et.»

Biraz sonra parkın yanındaki küçük harap evin önünde durdu. Vilâ şoföre,

— «Sen doğru garaja git de beni bekle» dedi.

Dan endişeyle bir etrafına bir de kıza baktı. Ortalık kararmıştı.

— «Ortalık pek ıssız, Mis. İsterseniz burada bir yerde bekliyeyim.»

— «Eksik olma, Dan. Arkamdakilerin şüphelenmemeleri lâzım. Haydi şimdi git. Ama saat ona kadar garajdan ayrılma.»

— «Baş üstüne, Mis. Taksi geliyor. Hususî de arkasındadır, herhalde,»

Vilâ, «Çok iyi» diyerek indi ve bir kere bile arkasına bakmadan harap evin merdivenlerini çıktı. Cebinden çıkardığı bir anahtarla kapıyı açıp girdi ve yaktığı kibritlerin sönük ışıyla odaları gezdi. Ev boştu, ama acele terkedildiği belliydi. Pencerelerden çoğu da açık bırakılmıştı.

Odalarda soba borusunu anıran borular vardı Bunlar bodrum kattaki büyük ve umumî sobanın

Aşk ve Macera Romanı: 16

borularıydı. Genç kız boruların geniş kapaklarını açarak hızla bodruma indi. Etrafında kaçışan farelere hiç aeldirış etmeden büyük sobanın kapısını açtı ve içeri girip gene kapadı.

O daha kapıyı yeni kapamıştı ki yukarıda ayak sesleri ve koşmalar duyuldu. Birisi sokak kapısını zorladı. Sonra ayak sesleri uzaklaştı. Bir an sükût oldu. Derken evin içinde gezinmeler başladı. Vilâ yukarıda iki erkeğin gezindiğini anlıyordu. Adamlardan biri bir kedi çevikliği ve hafifliğiyle yürüyor, öbürü ise ayaklarını daha ağır basıyor, âdeta sürüyordu. Konuşmaları ise kızın kulağına karmakarışık sadalar halinde

«Kim bu insanlar, Allahaşkına?» diye sordu. «Neden saklanıyorlar? Sen onları neden arıyorsun? Hiçbir şey bilmiyorum. Vilâ'ya fenalık mı yapacaksın, nesin? Bana bir şey söylemiyorsun ki!»

Star Viley'in sesi apaçık bir istihzayla, «Sana hiçbir şey söylemek mecburiyetinde değilim, azizim!» dedi. «Ama sen benim her dediğimi yapmak mecburiyetinde-sin!»

— «Hiç te değilim. Vilâ benim kardeşim sayılır. Allah bilir ya, onu senin saman kafalı Ancin'sen daha çok seviyorum. Ona ne yapmak niyetinde olduğunu anlamadan hiçbir şey yapmayacağım!»

— «Dürüstlük taslamak için geç

«Baş üstüne Mis. taksi geliyor. Hususî de arkasındadır...»

geliyordu. Vilâ yüzünü buruşturdu. Boruların sesleri kulağına iyice ulaştıracağını sanmıştı. Maamafih adamlar bütün evi aradıktan sonra nasıl olsa bir yerde durup konuşacaklardı. Yukarıki katta konuşmayıp alt katın sofasında vaziyeti müzakere etmeleri de daha mantığa uyuyordu. Soba tam sofanın altına rasladığına göre Vilâ herhalde bir şeyler öğrenebilirdi. Hakikaten de kızın umduğu gibi oldu. Ayak sesleri merdivenden inip sofada durdu. Bir an sessizlik oldu. Sonra bir erkek sesi gayet berrak ve açık olarak borudan Vilânın kulağına geldi.

— «Ev bomboş! Acaba Vilâ buraya neden geldi dersin? Sonra ne reye gitmiş olabilir?» Bu, Vernonun sesiydi. Star Viley'in sesi cevap verdi:

— «Bizim ayak seslerimizi duyunca arka kapıdan çıkıp gitmiş olacak. Kuşların uçuşunu herhalde bilmiyordu. Bilse gelmezdi, tabii»

Vernon'un sesi âni bir öfkeyle,

kaldın, Verni Deddiğimi yapmazsan başına geleceği biliyorsun!»

— «Gelirse gelsin, senin maksaran olup karışık işler yapmaktansa onu tercih ederim!» Sözlerindeki metanete rağmen Vernon'un sesi titriyor ve söylediklerini yalanlıyordu. Star hafifçe güldü.

— «Gel, Verni, geç oldu. Gidelim. Bu meseleyi yolda konuşuruz!»

Ayak sesleri uzaklaştı. Duyulmaz oldu. Vilâ biraz daha bekledi. Sonra sofadan çıktı ve gürültü yapmamağa çalışarak merdivenleri tırmandı. Evin ıssızlığı ve karanlığı ansızın cesur kıza ürktüvermiş gibiydi. Koşarak sokağa çıktı. Bahçede üstünü başını temizledi ve tünele binerek eve döndü.

Akşam yemeğinden sonra Ancelika tiyatroya, annesiyle babası da bir briç partisine gittiler. Vernon ise hayal gibi odadan odaya dolaşıp duruyordu.

Vilâ kuzeninin arkasından kütüphaneye girdi ve kapıyı kapıyarak,

— «Otur, Vernon» dedi. «Konu-

şalım. Kaç gündür kendinde de gilsin. Neyin var, Allahaşkına?»

Vernon bir an duraladı, sonra, «Vilâ» diye içini boşalttı. «Ben kafası kesilecek adamım. Namussuzluk yaptım da, yaptığının nekadar kötü bir şey olduğunu çok geç farkettim! Şimdi öyle müşkül bir durumdayım ki işin içinden nasıl çıkacağımı bilemiyorum.»

— «Ümidini kaybetme, Vernon. Hiç olmazsa yaptığının fena bir şey olduğunu farketmişsin. Pişman olmuştun ya!»

— «Hem de nasıl! Ama son pişmanlık fayda vermiyor, kızcağızım. İş isten geçti, artık!»

Vilâ delikanlının gözlerinin içine baktı ve tane tane, «İş isten geçmiş değildir, Vernon» dedi.

Delikanlı âni bir korku ve şüpheyle başını kaldırdı. «Sen nereden biliyorsun, Vilâ»

Vilâ şakrak bir kahkaha attı. «Hepsini duydum. Siz evi ararken ben bodrumdaydım. Soba boruları sesinizi mükemmelen nakletti.»

Vernon büyük bir dehşet ve utançla başını eğdi. Ama, Vilâ elini onun koluna koydu.

— «Ben zaten Tia Juana'yı sorduğum zaman şüphelenmiştim. Kimin hesabına çalıştığını biliyordum. Ama sebebini bilmiyordum. Şimdi işin içinde şantaj olduğunu öğrendim. Meselenin aslı nedir, Vernon? Seni neyle tehdit ediyor o alçak?»

— «Ne olacak, aşk mektubu değil ya, bir çek!» Vernon kuru kuru güldü. «Bari hepsini anlatayım da hem içim boşalsın hem de sen benim nekadar adi olduğumu anla,

«Star Meksikaya gitmezden evvelde. Anci'nin peşinde koşuyordu. Bizimkiler işe çoktan razı, ama ben Star'ı şahsan sevmem. Onun için biraz isteksizdim. Bunu bilen kurnaz tilki hemen bana sokuldu. Beni pohpohlamağa başladı. Benden daha büyük olduğu için yalnız olsam girip çıkmıyacağım muhitle-re beni sokuyordu. Ben de bundan hoşlanıyordum. Bir gece sarhoş-tum. Sarhoşken oyun oynıyamam. Star bunu bildiği halde oynamıyordum diye beni herkesin içinde alaya aldı. Gençlik, sarhoşluk belâsı, Vilâ, kafam kızdı, oynadım.»

— «Neydi oyun?»

— «Poker. Kaybettikçe aklım başımdan gitti. Aklım başımdan gittikçe kaybettim. Nihayet büsbütün delirerek sahte bir çek imzalam, Star'a verdim!»

— «Nekadar?»

— «Dört bin dolar.»

— «Ne imza attın altına?»

— «Mason Nort! Aklım başıma gelince ne yaptığımı anladım, Vilâ, Ama artış iş isten geçmişti. Tam dört hafta cehennem azabı içinde yaşadım. Fakat bir şey olmadı. Nihayet Star'a gittim. Ayaklarına kapandım. Dört bin doları ödemek için isterse ona usaklık edeceğimi söyledim. Ona hacet olmadığını söyledi. Sadece benim her istediğimi yapman yeter, dedi. Sonra Meksikadan dönünce de senden Tia Juana'nın ne olduğunu öğrenmemi emretti. Kendi kendimden nefret ediyorum, iğreniyorum, Vilâ. Ama ne yapabilirim?»

Vilâ azimkâr bir tavırla ayağa kalktı. «Çok basit, Verni. Derhal Mason Nort'a gidip her şeyi itiraf edeceksin!»

— «Yapamam, Vilâ! Aklıma gelmedi değil, ama yapamam...»

— «Yapacaksın! Ben de seninle beraber gidiyorum. Dört bin doları ödemeğe hazır olduğumu söyleyeceğim. Ondan sonra Viley olacak adamın karşısına gönül rahatıyla çıkabilirsin!»

(Arkası 14. sayfada)

ZAVALLI YEĞEN

Nakleden: S. DERMAN

Kanaatime göre herkes hayatın zorluklarına bir şeye dayanarak ve o şeyden kuvvet alarak karşı koyar. Bu da ya karısı, çocukları, annesi, babası veya işi yahut parasıdır. Bunlar onun yaşama ümidini arttırır, cesaretini takviye ederler.

İşte Unwin D'Acy'de ömrü boyunca yalnız, sülâlesinin asâleti ve Lord Ultmoyn'e'nin yeğeni olmakla gurur duymuş, tam kırk sene Ultmoyn'e ayaletinde gayet cüz'i bir ücret mukabilinde vekilharçlık ettiği halde vaziyetini zerrece küçümsemişti. Fakat on sene önce, bir gün işler âni olarak bozuldu, arazi kısımlara bölünerek köylülere satıldı ve bu çok eski ailenin refah devri de bu suretle sona ermiş oldu. O zamanki Lord Ultmoyn'e bekâr ve maceraperest bir adamdı, bütün yaptığı da heyecan vadeden tasavvurların peşinde dolaşıp durmaktan ibaretti.

Unwin çok üzüldü, bununla beraber uğradığı sukutu hayal pek de büyük olmamıştı. Zira o her şeye rağmen hâlâ Lord Ultmoyn'e'nin birinci dereceden yeğeniydi ve hiç kimse bu şerefli pâyeyi ondan çalamazdı.

Bir Eylül akşamı, yetmiş yaşın bütün ağırlığı omuzlarına çökmüş olduğu halde, şehrin ana caddesinde ağır ağır yürüyordu. Dizleri çok dermansızdı ve bunun başlıca sebebi de iyi gıda alamamasıydı. Gerçi o ailesinin asil adına güvenerek yaşıyordu ama, bunun karın doyurması-yağı da gayet tabii idi. Çok geçmeden yolun sonundaki dar ve uzun bir binanın önüne geldi. Sarmaşıklarla kaplı, sevimli bir yerdi burası. Tam ortasından yükselen alçak bir saat kulesiyle ikiye ayrılmış, pencereleri de güzel renkli perdelerle örtülmüş ve çiçek saksıları ile süslenmişti. Gözleri uzaklara dalan Unwin'in yüzünde acıklı bir tebessüm belirdi.

Şimdi Kolej olarak kullanılan bu binada, aşağı yukarı iki yüz sene kadar önce, Lord Ultmoyn'e'lerden biri oturmuş ve neslinin en debdebeli hayatını sürmüştü.

Halihazırda Kolej'in Rektörü olan Mr. Boddington bir gün Unwin D'Acy-

ye idare memurları kadrosundaki münhal bir vazifeyi teklif etti. Fakat o hayret dolu biraz da gücenik bir sesle : «Affedersiniz, Bay Rektör.» diye cevap verdi. «Benim Lord Ultmoyn'e'nin birinci yeğeni olduğumu unuttunuz galiba. Siz bana âdeta sadaka vermek istiyorsunuz. Gerçi zaman değişti ama ben değişmedim ve ailemin asâletini her şeyin üstünde tutarım.»

«Ona şüphe yok, fakat ben sadece...»
«Bu mesele hakkında sizinle münakaşa edemeyeceğim için beni mazur görün, efendim. Lord Ultmoyn'e'nin, birinci dereceden yeğeninin bir imarette çalıştığını öğrendiği zaman duyacağı dehşeti tasavvura bile cesaret edemiyorum. Akrabalarımıza karşı olan hürmetim, onları böyle haysiyetsiz bir mevkiye asla düşürmeyecek kadar fazladır. Bu teklifinizi hiç duymamış olayım, daha iyi...»

D'Acy memnundu. Ailesinin şerefini hiç bir şekilde kirlenmesine müsaade edemezdi ve hakaret telâkki ettiği bu konuşmayı da hiç unutmuyacaktı. Bir zamanlar deli gibi âşık olduğu genç Hilda Lexham ile evlenmemesinin sebebi de bu olmamışmıydı zaten. O hayata bir kâtip olarak atılan şehir avukatının kızıydı ve Unwin, Ultmoyn'e'lerin aristokrat kanunun bu şekilde karışmasına aslâ razı olamazdı.

Oturduğu mütevazî pansiyonun merdivenlerini yavaş yavaş tırmanarak odasına girdi. Ev sahibesi Mrs. Harte kapının kapandığını duyunca, kendisine yardımcı gelmiş olan halasının kızı Millie'ye dönerek : «Bizim ihtiyar döndü.» diye söyledi. «Her gün biraz daha çöküyor, zavallı. Bu gidişle aklıktan ölecek...»

Millie, masanın üzerindeki dolu tencereyi işaret etti : «Ona bir kâse sıcak et suyu götürsen bari...»

«İyi olur ama kabul etmez ki. Bir kaç defa tecrübe ettim. Fakat hepsinde de böyle sadaka kabilinden ikramları kabul etmesine gururunun mâni olduğunu söylemek isteyerek elimdekileri geri çevirdi.»

Ertesi sabah Unwin D'Acy, sefil odasındaki yırtık kanapeye oturmuş, parlayan gözleriyle, Ultmoyn'e'lerden bahseden sahifeleri işaretlenmiş, eski ve kalın bir kitabı karıştırıyor, atalarının 1415 de Agincourt'da 1346 da Grécy'de kazandığı zaferleri okudukça zevkten kendinden geçer gibi oluyordu. Ne cesur, ne asil ve eşi bulunmaz adamlardı şu Ultmoyn'e'ler...

Tam o sırada kapısı çalındı ve bunu duyan Unwin hemen yerinden kalkarak masanın üstünde duran yarım somun ekmekle bir parça peyniri bir köşeye sakladı.

Mrs. Harte : «Size bir telgraf var,

SİNEMA

Victor Mature

Hayatı

26 Ocak 1916 da Amerikanın Louisville şehrinde dünyaya gelen Victor Mature zengin bir ailenin oğluydu. Fakat babası sonradan asker olunca Victor lise tahsilini tamamlıyabilmek için mektep kantininde bulaşıcılık yapmak zorunda kaldı. Mektebi bitirdikten sonra hayatını kazanmak için birçok işlere girdi, çıktı. Nihayet artist olmağa karar verdi. Fakat hiçbir rejisör ve prodüktör onda zerrece kabiliyet görmüyordu. Nihayet bir tiyatro menajeri onu beğendi. Bir piyeste oynattı. Sonra Hollywood'a gönderdi.

Filmleri

Victor Hollywood'da derhal erkek şahsiyeti ve vücudünün kusursuz güzelliğiyle tanındı. Erkek seyirciler ondan nefret ediyorlardı, kadınlar ise ona âdeta bir erkek mabut gibi tapıyorlardı. Genç adam ilk önce hep sert hatlı yakışıklılığını ve vücudünün güzelliğini ilk plâna alan filmlerde oynadı. Harpten döndükten sonra da onu daha ağır başlı, olgun rollerde denediler. İyi, hakiki bir aktör olduğunu isbat eden genç adam şimdi artık her türlü filmde oynuyor. Son olarak Cecil B. de Mille'nin Samson ve Dalila filminde Samson rolünde oynadı.

Hususiyetleri

Victor Hollywood'a ilk geldiği zaman gayet kendini beğenmiş, küstah bir adamdı. Fakat harp onu olgunlaştırdı. Şimdi Victor okadar değişti ki onu kimse tanıyamıyor. Bir zamanlar Rita Hayworth'la sevişmesi dillerde gezen güzel erkek, halen Dorothy Berry ile evli bulunuyor.

efendim.» diyordu.

Elleri titriyerek kâğıdı okuyan D'Acy : «Yeğenim Lord Ultmoyn'e'den» dedi. «Bu akşam şehre geleceğini ve beni Ballyhampshire'de bekleyeceğini söylüyor.»

«Sahi mi? Bu size hoş bir sürpriz oldu desenize.»

«Tabii, Mrs. Harte. Kendisi Avrupa'ya çok seyrek uğrar zaten...»

«Belki sizin için bir şeyler yapar değil mi?»

«Benim için mi?» Fena halde kızdı. «Ne demek istediğinizi anlayamadım.»

«Oh! Bir şey yok, efendim. Sadece dilim kaydı.» diye cevap veren kadın çabucak odayı terketti, zira düşünmeden söylediği bu sözün başına büyük işler açacağını anlamıştı.

Ballyhampshire'de hususî bir odaya alınan Unwin'i, yaşlıca, kısa boylu, sıhhat-siz denecek kadar gürbüz, kırmızı kenarlı gözlerinin altından et torbaları sallanan ve şişman yanaklarının üstü mavi damarlarla kaplanmış bir adam karşıladı. İki yeğen birbirlerini mutad merasimle selâmladılar.

Lord Ultmoyn'e : «Ben görmiyeli işlerine pek yolunda gitmiş benzemiyor, Unwin.» dedi. «Topraklarımız satıldıktan sonra bir vazife bulamadın mı?»

«Kabul edebileceğim gibisine rastlamadım.»

«Sir Jonas Boroug'un sana bir acentalık teklif ettiğini zannediyordum.»

«Etti ama hayata postacı olarak atılan bir adamın yanında çalışamazdım tabii...»

Lord, anlayışlı bir tavırla başını salladı : «Hiç olmazsa Kollaje girseydin. Bununla beraber henüz vakit geçmiş sayılmaz. Çünkü duyduğuma göre aradaki münhale hâlâ kimseyi almamışlar.»

D'Acy gücü yettiği kadar göğsünü kabartarak : «Hayatımda hiç sadaka kabul etmedim ve bundan sonra da etmeyeceğim...» dedi.

«İkimizin de ömrü sonuna yaklaştı, Unwin. Biz hemen hemen aynı yaştayız değil mi? Beni iyi dinle yeğenim. Nasıl ki ben zevk ve eğlenceye olan düşkünlüğüm yüzünden kendi kendimi mahva sü-

(Arkası 14. sayfada)

Acizler.. Cahiller..

Bu günkü çetin hayat mücadelesinde artık âcizlere, cahillere yer yoktur. Tabiatın merhametsiz kanunları bunları, kuvvetli ve bilgili rakipler karşısında geri kalmaya mahkûm bırakır.. Modern insanın muvafık olup sıvrılmak için bilhassa yabancı dile ihtiyacı aşîkârdır. İşte gramofon plâklı Linguafon metodu işinizden ayrılmadan, yerle ve saatle bağlanmadan gayeye emniyetle varmanızı temin edecektir. Nasıl mı? Kuponu derhal doldurup yollayın, tam izahatlı resimli broşürümüzü para-

SİZ gönderelim.

SADIK UŞAKLAR

Nakleden: Semih DEMİRCİ

On ikinci battle Kont'u Rufus De Burgh Winkyn, kendisini en kötü günlerinde bile yalnız bırakmayan uşağı Catling'den çok memnundu. Catling efendisine sadece hizmet etmekle kalmamış, aynı zamanda onun dert ortağı ve en yakın arkadaşı olmuştu. Fakat son günlerde Hollywood'a giderek sahne hayatına atılmayı aklına koyan uşağın bir türlü yola çıkmamasının yegâne sebebi de, Lord Battle'den birikmiş aylıklarını henüz alamamış olması idi ve vaziyet pek de ümit verici değildi.

Lord: «Seni kaybetmek istemiyorum, Catling! diyordu. Bununla beraber bir kaç gün daha bekle. İlk fırsatta parayı vereceğim.»

Bir gün öğleden sonra, Sir Charles Carruthers'in ziyaretine gitti. Milyoner politikacı önündeki kâğıtlarla meşguldü. Misafirin nazikâne bir tavırla uzattığı eli görmemezliğe gelerek: «Merhaba, Battle, dedi. Gelişinin sebebi nedir?»

«Senden bir şey rica edeceğim, Carruthers.»

«Para mı istiyorsun yoksa?»

«Aşağı yukarı öyle azizim. Hemen bin dolara ihtiyacım var.»

Baron kaşlarını çatı: «İyi ama, bunun için neden bana geldin?»

«Son defa mahkemede lehine şahadet ederek seni mahkûmiyetten kurtardığımı hatırlıyorsun her halde.»

«Fakat ben, bu yardımının karşılığını sana fazlasıyla ödemişim. Hâlâ borçlu olduğumu hiç zannetmiyorum.»

Lord Battle kötü kötü sırtarak: «Sana bundan bahsetmek istemezdim, Carruthers ama, dedi. Karımdan ayrıldıktan önce elime, senin ona yazdığın bazı mektuplar geçmişti ve bunları bir gün işime yarayacaklarını düşünerek saklamıştım.

«Âsil Lord nihayet şantajcılığa başladığını demek ki?»

Öteki anlamamazlığa vurdu ve devam etti: «Şimdi bu mektuplara sahip olmak isteyeceğini tahmin ederek onları sana getirdim. Mensup olduğun partinin lideri, politika arkadaşlarının hususî hayatlarının pürüzlü olmasından hoşlanmaz tabii.»

Sir Charles ertesi gün saat üçte paraların hazır olacağını vâadetti ve Lord tam vaktinde orada oldu.

Evine döndüğü zaman saat dokuza geliyordu. Catling, Sir Charles Carruthers'in uşağının kendisini beklemekte olduğu-

nu haber verdi.

Hollywood'da çok beğenileceğini tahmin ettiği yapmacık bir şive ile: «Şahsî bir iş için sizi görmesi lâzım geldiğini söyleyerek sabırsızlanıyor.» dedi.

Lord Battle salona girince Burge hürmetle doğruldu:

«Affınızı istirham ederim, Lord'um. Sir Charles beni buraya çok nazık bir mes'eleyi halletmek üzere gönderdi. Vazifem de bu gün ondan almış olduğunuz paraları, aranızda geçen konuşmayı tesbit eden şu gramofon plâğı ile değiştirmek. Efendim, bu plâğına tevkiniz için kâfi bir delil olduğunu söylüyor ve ben bin doları geri alamadığım takdirde Sir Charles'in emri üzerine plâğı doğruca Scotland Yard'a götürmek mecburiyetinde kalacağım.»

Battle kapana sıkışmıştı. Henüz çöz-

memiş olduğu banknot demetini elleri titriyerek uzattı ve zile bastı.

«Bu alçağa yol göster, Catling, dedi. Onu tekme ile kapı dışarı etmene de müsaade ediyorum.»

Burge yerlere kadar eğilerek: «Teşekkürler ederim Lord'um, diye cevap verdi. Geceniz hayırlı olsun.»

Biraz sonra koridorun öteki ucundan karma karışık gürültüler işiten ve nihayet kapının hızla kapandığını duyan lord memnun memnun gülümsedi. Catling onun emirlerini daima eksiksiz olarak yerine getirirdi ve bu sefer biraz da ileriye gitmiş benziyordu.

Vakit geçirmeden ahizeyi kulağına götürerek Sir Charles'in numarasını çevirdi ve olanları öğrenen Baronun kopardığı hayret çığlığını duyunca hemen plâğı kapıyı solğu gene orada aldı.

Adamcağızın hiç bir şeyden haberi yoktu. Dudaklarını küçümser bir tavırla bükerek, «Konuşmamızın plâğı alınması için mutlaka bir mikrofona lüzum olduğunu düşünemedin mi hiç, dedi. Plâğı gramofona koydular, tatlı bir İspanyol tangosu çalmaya başladı.

Lord Battle aptallaşmıştı. «O halde bunun manası nedir?»

«Gayet basit. Konuştuklarımıza kulak misafiri olan uşağım, seni dolandırarak

havadan para kazanmak sevdasına düştü ve plâk masalını uydurarak emeline nail oldu. Esasen onun namuslu bir insan olduğundan daima şüphe etmiş, fakat bu kadar zeki olduğunu aklımdan bile geçirmemişim.»

«Polise telefon edeceksin, değil mi?»

«Maalesef hayır, Battle. Onun çaldığı şey, bana değil, sana aitti çünkü.»

Lord Battle'in yüzünden düşen bir parça oluyordu. Kaybını ne şekilde telâfi edebileceğini düşünürken birdenbire kapı açıldı ve içeriye giren Burge, efendisine dönerek: «Affedersiniz, Sir Charles, dedi. Bu akşam size bir yardımda bulunmayı düşünerek bin dolarınızı geri almak için Lord hazretlerini görmeye gittim. Kendileri...»

Sir Charles: «Şimdi bunları bırak, diye sözünü kesti. «Para nerede?»

«Şey... Bende değil, efendim. Onu pardesümün iç cebine koyarak centilmen bir arkadaşımın buluşmak üzere Crocus kulübüne uğradım. Buraya döndüğüm zaman ise banknot demetinin yerinde yeller esiyordu.»

Lord Battle evine yürüyerek döndü. Zira onun için artık taksi parası vermek bile lüks sayılırdı. Bir yandan da uşağı Catling'e olan borcunu nasıl ödiyeceğini düşünerek üzüntüden içi içini yiyordu.

Doğruca mutfağın yanındaki küçük ölmeye geçti. Catling burasını yatak odası olarak kullanıyordu.

Her şeyi yerli yerindeydi. Yalnız uşağına ait eşyaların hiç birisi ortalarda görünmüyordu.

Lord'un beyninde bir şüphe kıvılcımı parladı ve biraz sonra da akşam üzeri Burge kapı dışarı edilirken kulağına çalınan gürültülerin hakikî manâsını kavrayarak büsbütün serseme döndü.

Efendisinden Sir Charles'in uşağı Burge'yi tekmeyle sokağa atmak emrini alan Catling, bunu yerine getirirken adamın ceplerini yoklamayı da ihmal etmemiş ve hemen pırlayı pırlayı toplayıp Hollywood'un yolunu tutmuştu.

Nakleden: Leylâ BEKEM

Doktor Killings şehirden birkaç mil uzakta baba yadigarı büyük çiftliğinde bir aylık iznini geçirmeğe gelmişti. Bekâr doktor, burada uşağı ile tek başına oturuyordu.

O akşam geç vakte kadar çalışmış, nihayet gece yarısına yakın, derin bir uykuya dalmıştı. Aradan ne kadar zaman geçmişti bilemiyordu. Fakat birden gözlerinin ta içine tutulan bir cep fenerinin kuvvetli ışığı ile yerinden saçırarak uyandı. Gözlerini açtı, ama açmasıyla kapaması bir oldu. Işık okadar kuvvetliydi, ki değil etrafını görmek, gözlerini açık tutmasına imkân yoktu. Korkudan neredeyse bayılıverecekti. Dişleri birbirine vuruyor, bütün vücudu zangır zangır titriyordu. Bir şeyler söylemek istedi, lâkin muvafak olamadı. Yatağında biraz olsun doğrulmaya çalışınca iki kuvvetli el, omuzlarından yakalıyarak geriye, yatağın içine doğru itti. Doktor Killings bu soğuk buz gibi ellerin teması altında sanki korkudan eriyip gidivermişti. Kalın bir erkek sesi, ta yanibaşında konuşmağa başladı:

— Doktor Killings, şu anda ne düşünüyorsunuz?

— İmdat! İmdat!

— Cevap verin Doktor Killings, ne düşünüyorsunuz?

— İmdat!

— Yanbınız var doktor Killings, ben hırsız değilim. Söyleyin şu anda aklınızdan ne geçiyor?

Meçhûl yabancı keskin kokulu beyaz bir mendilli Doktor Killings'in burnuna yaklaştırdı;

— Ne düşünüyorsunuz Doktor Killings?

— Beni bayıltıyorlar. İmdat! Yetişin! Can kurtaran yok mu?

Doktor Killings avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Fakat onun bu feryadına gelmiş kimse yoktu.

Birden ta uzaktan bir tabanca sesi duyuldu. Gecenin karanlığı içinde bir köpek acı acı uludu. Doktor Killings bitkin bir vaziyette yatağına çöktü.

— Bu duyduğunuz ses, ne sesiydi Doktor Killings?

Doktor Killings gözlerini kamaştıran kuvvetli ışık yüzünden kendisiyle konuşanın kim olduğunu göremiyordu. Kesik kesik nefes alan doktor daha ziyade hırıltıyı andıran bir sesle:

— Beni vuracaksınız, beni öldürecekleriniz değil mi? Bu elinizdeki tabanca ile değil mi? diye inledi.

— Hayır Doktor Killings. Benim yanımda tabancam yok.

— Yalvarırım size beni öldürmeyin. Yanımdaki odada kapının arkasında asılı duran pantolonumun cebinde biraz param var. Başka param yok. Salonda büfenin üst gözünde gümüş sofra takımlarım var. Sizin olsun. Fakat beni öldürmeyin.

— Sizi öldürmek niyeti ile geldim zaten Doktor Killings. Paranızı da istemiyorum. Gümüş takımlarınız da beni kat'iyen alâkadar etmez.

— Peki o halde ne istiyorsunuz?

Doktor Killings çaresiz kaderine boyun eğmek üzere iken birden keskin bir kahkaha duyuldu. Cep feneri söndü. Odanın tavan lâmbaları yandı. Bol ışıkla aydınlanan odada Doktor Killings birden karşısında gülmekten kıralan dostu ve en candan arkadaşı Doktor Berton'u gördü.

— Ha... ha... ha! Ben buraya ni-

çin geldim biliyor musun?.. Ha... ha... ha! Bradley Hall'da geçenlerde verdiğin konferansın baştan aşağıya yanlış olduğunu ispata geldim. Nazariyen çok saçma. Verdiğin misallerin de ne kadar hatalı olduklarını sana bu gece gayet güzel ispat etmiş oldum. Meselâ ansızın kuvvetli bir ışık gözlerimizi kamaştırırsa bir zamanlar geçirdiğimiz güzel bir geceyi, bir baloyu... Parföm kokulu bir mendilin bize meselâ bir zamanlar bu kokuyu süren bir kadını hatırlatacağını söylemiştim. Halbuki sen parföm kokusunu etere, beni hırsızca benzettin. Meselâ kızılçak sopasının havada çıkardığı sesi tabanca sesi zannettin. Halbuki bu sopa sana çocukluk devirlerini hatırlatmalıydı. Azim görüyorsun ya nazariyen gayet çürük temellere dayanıyor. Ha.. ha.. ha.. Rezil oldun vallahi.

Doktor Killings ile Doktor Berton hararetli bir münakaşaya giriştiler. Bu ara saati tamamiyle unuttular. Sabaha karşı açıldılar. Doktor Killings misafiri ve arkadaşını için yiyecek bir iki şey getirmek üzere yemek odasına girince hayretle donup kaldı. Oda karma karışık bir manzara arz ediyordu. Çekmeceler yarı açılmış bir vaziyette duruyorlardı. Fakat içleri boştu. Doktor Killings'in gözleri birden masanın üzerinde duran ufak bir kâğıda ilisti. Yanına gelen doktor Berton'la beraber okumağa başladılar:

« Çok teşekkürler! Konuşmalarınızdan ve münakaşanızdan çok istifade ettim. Daha önceki konuşmalarınız sayesinde cüzdanım ve sofra takımlarınızın yerini kolayca bulabildim.»

Doktor Berton, Doktor Killings'i ayıltıncaya kadar akla kararı seçti.

NAT PINKERTON

İKİ AŞK ARASINDA

TABİİ. ONA HABER GÖNDERMİŞTİM. BEKLİYOR SENİ. MİRMA SEN İYİ BİR KIZSIN. BUNU HER BÖYLE DÜŞÜNDÜM. BU YAPACAGIN BÜYÜK İYİLİĞE KARŞILIK İNŞALLAH ALLAH DA SENİ MESUT EDER.

ALLAHA İSMARLADIK

LURENİN BAHSETTİĞİ KADININ EVİ ŞEHRİN BİR AZ DIŞINDADIR. KADIN MİRMAYI SEVİNÇLE KARŞILAR.

EVET, EVET MATMAZEL BİR ARKADASININ FENALİĞİNİ BİR DURUMDA KALDIĞINI VE BAKILMAK ÜZERİNE BİR ÇOCUK GETİRECEĞİNİ SÖYLEMİŞTİ. HİÇ KORKMAYIN. HİÇ KORKMAYIN. ONA KENDİ EVLADIMMI GİBİ BAKARIM.

MİRMA BİR LÂHZA ŞAŞIRIR. İHTİMAL LUREN KADINA ÇOCUĞUN BİR ARKADASINA AİT OLDUĞUNU SÖYLEMİŞTİR. BUNU TEKZİP EDİP DOĞRUYU SÖYLERSE BELKİ KADIN ÇOCUĞA BAKMaktan VAZ GEÇER KORKU SUYLA SUSAR.

BEN SİZE İSTEDİĞİNİZ PARAYI VERİR VE SIK SIK GELİR ÇOCUĞU GÖRÜRÜM. BELKİ DE YAKIN DA YANIMA ALIRIM.

NASIL İSTERSENİZ. BİR GÜN KOÇANIZA HAKİKATİ SÖYLERSENİZ GÖRECEKSİNİZ. AŞK BAZI HATALARI AFFETTİRİR. VE SEVEN ERKEKLER İYİ KALPLI OLURLAR. GÜNÜN BİRİNDE BU YAVRUYU DA EVLAT EDİNİR.

MİRMA EVE BİR HAYLI GEÇ DÖNER İRİDE KOŞUP KARŞILAR.

NEREYE GİTTİN? ALLAN BERLEMEKTEN CANI SIKILARAK KIZIP GİTTİ

SÖYLE NEDEN GİTTİN. BİR ZİYAFET ESNASINDA YAPTIĞIN BUHARET DOĞRU MU?

BENİ AFFEDİN. FAKAT İZAH İSTEMEYİN SİZE YALNIZ GİTTİM DERİM OKADAR. BU BASKALARINA AİT BİR MESELE OLDUĞU İÇİN SIRLARINI AÇIKLAYAMAM.

MİRMA BANA DA MI BİR ŞEY SÖYLEMİYECESİN?

EVET SANA DA. BENİ MAZUR GÖRMENİ RİCA EDERİM.

MERDİVENLERDEN YUKARIYA DOĞRU YÜRÜMÜS OLAN MİRMA DURUP İRİDEYE BAKAR.

ARKASI VAR

GÖK SÜVARI

O GECE YÜZÜ-
NÜZDE MAS-
KE VARDI
SİZİ ŞİM-
Dİ NASIL
TANIYA-
BİLİR.
DİM..

ÖYLEYSE O GECE YAPTIĞINIZ HATA-
YI TAMİR
EDİNİZ

EMİN OLUN DOĞRUYU SÖYLÜYORUM.. BENİMKE DE
PEK GÜZELMİŞSİ.. ORORA HALLAND..
NİZ.. ADIM
UBALDO
DIR..

BENİMKE DE
ORORA HALLAND..

ORORA ŞAFAK DEMEKTİR. BEN
UÇUŞLARIM ESNASINDA PEK ÇOK
ŞAFAKLAR GÖRDÜM. FAKAT HİÇBİRİ
SİZİN GİBİ GÜZEL DEĞİLDİ. BUNDARI
İÇTEN SÖYLEDİĞİME EMİN OLABI-
LİRSİNİZ.

TEŞEKKÜR EDERİM
ÇOK NAZİKSİNİZ.

UBALDO, SÖYLEDİĞİ SÖZLERLE, ZATEN YURGUN
OLAN KIZIN KALBİNDE NE DERİN İZLER BIRAKTIĞI.
Nİ BİLMEZ..

İNMEĞE BAŞLIYALIM MI
KONT?

HAY HAY... BATI YAMACI DA-
HA TATLI MEYİLLİDİR.. YAN
YANA İNİLEBİLİR..

ORORA AŞKI İLE MEST BİR HALDEDİR

BANA HAYRAN HAYRAN BAKIYORDU. (BEN YALAN
SÖYLEMESİNİ BECEREMEM) DEDİ.. KARTALIMA KEN-
DİMİ BİR BEĞENDİREBİLSEM.. DÜNYANIN EN MES'UT
KADINI OLURDUM..

İKİ GÜN SONRA STOKHOLMDA..

UBALDO!.. ÇOK
MEMNUN OLDUM.
NEREDEN TELEFON EDİYOR
SUNUZ?

ALO KÜÇÜK POMPADUR..
BİLİN BAKAYIM BEN
KİMİM?

ORORA SEVİNCİNDEN HANCIYSE TELEFONU ÖPECEKTİ.

SİZDEN OTUZ METRE ÖTEDEYİM. EĞER EVDEN DIŞARI ÇIKAR CADDEYİ GE-
ÇERSENİZ YİRMİ METREYE PARKIN KAPISI-
NA GELİRSENİZ

SEKSEN SANTİM
Mİ? PEK ÇOK...
ŞİMDİ GELİYORUM..

SEKSEN SAN-
TİME DÜŞE-
CEK..

6/2

AZ SONRA..

İŞTE GELDİM..
FAKAT KULAK.
LARINIZI ÇEKE-
CEĞİM..

DÜN TELEFON ETMEDİĞİM İÇİN Mİ?
HAKLISIN ORORA.. SLAVİKTEN DÖNER-
KEN NIKKOPİNGE GİTTİM.. KIZ KARDEŞİM
BÖYLE ANİ ZİYA-
RETLERDEN
PEK HOŞ.
LANIR..

Ubaldo'nun kızkar-
deşi HELEN üç ya-
şındaki çocuğuyla
villasında yaşamak-
taydı. Habsburg
hanedanından
olan kocası bir
kaza neticesinde
ölmüştü.
HELEN de çok
hastaydı.
Ubaldo'nun kız
kardeşinden baş-
ka hiç kimsesi
yoktu.

NASIL
BİRAZ
İYİCE
Mİ?

MAALESEF HAYIR.. KOCASININ
NAŞI BAŞINDA BİR KULÜBEDE
SOĞUKTA SABAHLAMIS.. ÜŞÜTMÜŞ
ÖKSÜRÜ-
YOR..

ORORA UBALDO'YU AYUTMAK İÇİN KONUŞMANIN
BENİ NEREYE GÖTÜRE-
CEKSİNİZ? BEN SİNEMA
YI VE CADDE ÜSTÜNDE
PIYASAYI SEVMEM.

BENDEN AL O MEVZUUNU
KADAR.. OTOMO-
BİLİMLE BİRAZ ŞEHİR
DİŞİNA ÇIKSAK

ORORA AÜ AL, MORU MOR, HEYECAN İÇİNDE
EVE DÖNDÜ. SEVİNÇLE ANNESİNİN BOYNUNA
HELE BAK.. NEYE BU SADET.. SARILDI
BUGÜN TELEFON EDENDEN Mİ?

ANNE
ÇOK
MES'U
DUM

76/2

ANNE ŞİMDİLİK ANLATMIYAYIM ANNE..
YALNIZ ÇOK MES'UDUM.. ÇOK İYİ BİR GENÇ

İNŞALLAH ÖYLEDİR.. FAKAT
KORKUYORDUM ORORA, SEN
O KADAR SAF VE TEMİZ
SİN Kİ...

HERSÜN BULUŞUYORLARDI.
FAKAT AŞKA DAİR EN UFAK
BİR LÂF GEÇMİYORDU.
SENİNLE TANIŞALIBERİ HİÇBİR
KIZA YÜZ VERMİYORDUM.. HEPSİ
ÇOK YAPMACIKLI VE AHLAKÇA DÜ-
ŞÜK GELİYOR. SENİNLE BULUŞ-
MARTAN ZEVLİK
DUYUYORDUM..

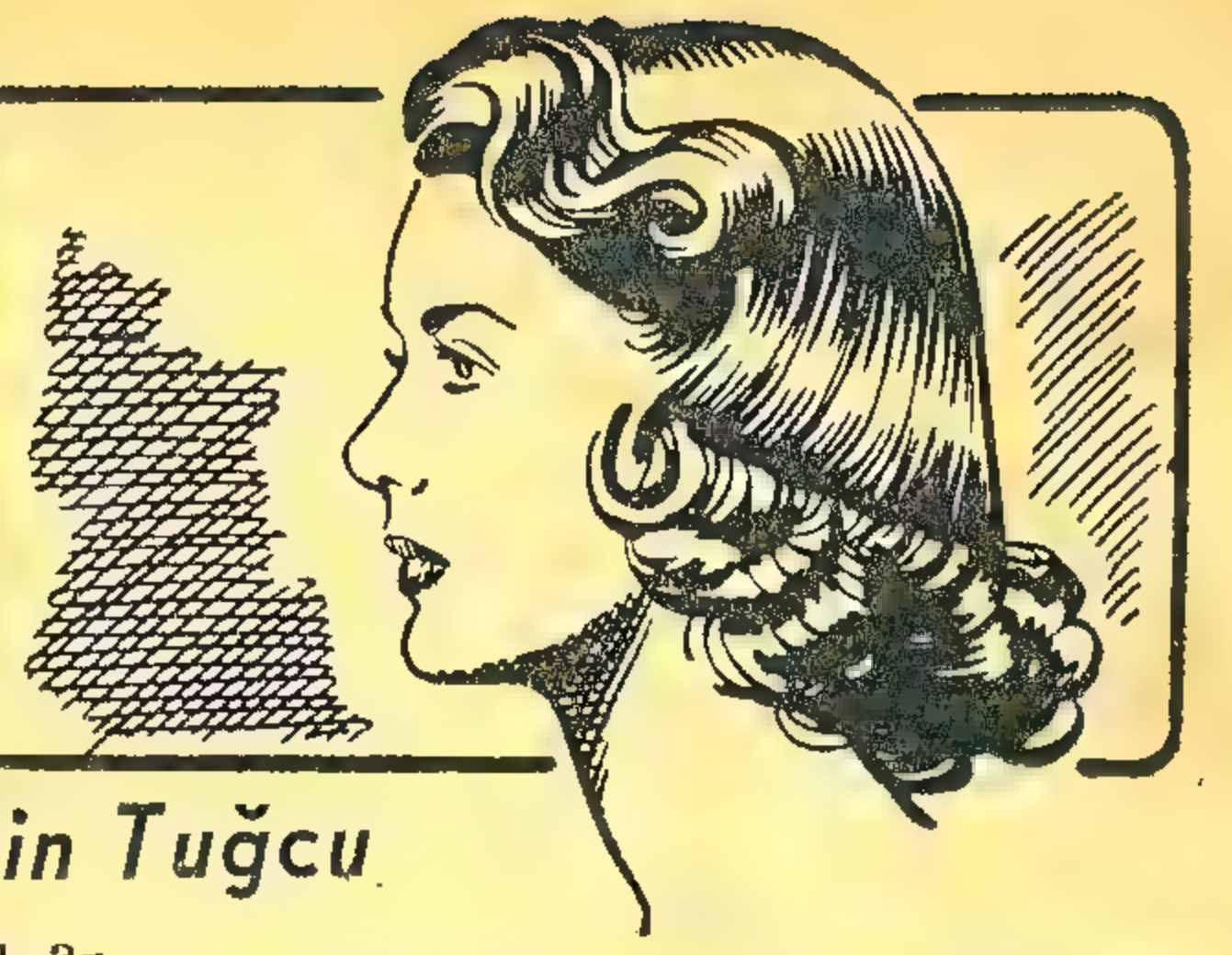
ÇOK NAZİKSİN
UBALDO...

ARKASI VAR..

AYRILIK GECESi

Aşk ve Macera Romanı: 1

Yazan: Kemalettin Tuğcu

— 1 —

İlk günlerde herkesi, her şeyi yadırgamıştım. Amcamın evinde, ikinci katta, bana ayrılan oda, on sekiz yaşında bir gence yetecek kadar döşeli, temiz ve ferahtı. Ajur işlenmiş, dantel ipliklerle güzel saçaklar yapılmış perdeler, demir karyolanın üstünde yeni atılmış bir şilte, sakız gibi beyaz örtüler, bir tarafta evin en güzel masası, biricik iskemlesi bir köşede bir iki kitap sehpası...

İki odadan ibaret olan üst katta, benim odama bitişik bir mifir odası vardı. O biraz daha büyük ve fazla pencereliydi. Evde, bu odadan bahsederken:

— Nigârın odası, diyorlardı.

Nigârın kim olduğunu, bu odaya niçin bu isim verildiğini hiç merak etmedim. Son dakikada babamın bu sürgünden vazgeçerek beni İstanbul'a aldracağını sanıyor, yerleşmeğe hiç niyetim olmadığı için etrafı ilgilenmiyordum.

Evet, Bursa'ya, amcamın Nilüfer çiftliğine sürgün gelmiştim. Eh, kendi hesabına babamın bunda hakkı var. Görünüşte ben haylaz, asi, dik kafalı, bol para harcıyan ve bütün ihtimamlara rağmen okumağa niyeti olmıyan bir delikanlıyım.

Sadri amcamı ben hiç görmemişim. Bir vakitler riyaziye öğretmenliği yapmış olan bu adam işi çiftçiliğe döktü dökeli, hemen hemen medeniyetle bütün ilgisi ni kesmiş.

Kendi halinde, kimseye zararı dokunmıyan, etrafına iyilik yapmağı seven bu adamcağız medeniyet kelimesini rahat etme şeklinde anlamış olacak ki, meselâ ayağındaki nasırı rahat ettirmek için en yeni ayakkabısının baş parmak yerini oymakta hiç tereddüt etmediği gibi, yine bu en yeni ve belki biricik ayakkabısıyla en teklifli davetlere de giderek nasır deliğinden kaba yün çoraplarını göstermekten çekinmez.

Liselerde hayli sert olarak lâkablanan riyaziye öğretmeninin yanında bütün bir yaz tatilini geçirmek benim hiç işime gelmezdi. Fakat babam doğrusu pek canavarlaştı, o sessiz ve muti adam annemin göz yaşlarını da çiğniyerek üzerime geldi:

— Çiftliğe gideceksinnnnnnnn!

Onun bu feryadı vakit vakit canlanıyor, bir nevi öfke ile karışık gücenlikle gözlerim doluyor.

Beni, en fazla sevdiğim eşyamdı, -tiyatrolarımdan da ayırdı. Bir gümrük memuru gibi iki bavulu da araştırdı. Tenis raketini, topunu, edebiyat kitaplarını, şiir defterimi ve romanları çıkarttığı gibi, mandolini yanıma almama müsaade etmedi.

Çiftliğe gelişim çok garip oldu. Mudanyada, kendini çekmiş, darelmiş bir beyaz elbise giymiş, başında eski moda bir hasır şapka bulan ve alık alık yolculara bakan bir adam gözüme ilişmişti de kendi kendime gülmüştüm.

Hareketim bildirildiği halde beni bekleyen olmadığını görünce trene binerek Bursa'ya gitmiş, oradan bir taksiye atılarak Nilüfer çiftliğine varmışım.

Teklifli bir davete vaktinden iki saat önce giderseniz görebileceğiniz garip ve gülünç manzarlara şaşkınlık, benim çiftlikte gördüklerimin aynısıdır. On dört, on beş yaşında bir kız çocuğu, soluk bir entari ile avluda, bir taşın üstünde, çıplak ayaklarına su dökerek birbirine sürterek temizleniyordu.

Bu amcazadem Seherdi. Beni görünce bir çığlık koparak içeriye kaçtı ve evin kapısını da şaşkınlıkla yüzüne kapattı.

Yengemin sıvalı tombul kolları bileklerine kadar hamurluydu. O da şaşkınlıkla kapıyı aralamış, sonra yine kapamıştı.

Beş, on dakika dünyanın en büyük sıkıntısını çekerek kapının önünde beklemiştim.

Sonradan anlaşıldı ki beni amcamla beraber geldi sanmışlar. Onun için kendi başıma bırakmışlar. Çiftlik adamlarından birisi daha kanı dinmemiş, boğazı kesik bir horozu sallıya sallıya kapıya getirdiği zaman misafirin ayaküstü

bir iki yaş daha büyük olan bu adam bana tarif ettiklerinden ve babamın zannettiğinden büsbütün başka bir tipti. Bilhassa babam bu sigara tiryakiliğini de kendisine yazmış ve bundan vazgeçirileceğim vaadini almıştı.

Nilüfer çiftliğindekiler beni bir sürgün olarak değil, hasretini çektikleri bir erkek evlât ve ağabey olarak karşılamışlardı. Sadri amcamdan bir alay öğüt beklerken o, bir iki saat kadar odama çıkıyor, her defasında paketini uzatıyor ve ben almayınca:

— Hangi cins sigara içiyorsan sana Bursadan aldirtayım iki gözüüm, diyordu. Ben sigaraya on iki yaşında başladım. Sen pek geç başlamışsın.

Bu adamın benimle alay edip etmediğini anlamak istedim. Bütün zekâmı toplayarak bu eski öğretmenin iç yüzünü anlamak için yaptığım hareketler bir netice vermedi. Masanın üzerinde kitaplarımı gördüğü zaman ürkmüş gibi bir hali vardı:

«Kırlarda uzanıp yatıyor, hayallerime dalıyordum.»

beklediğini söyledi, yeniden şaşkınlıklar çıkarttı.

O sert riyaziye öğretmeninin bütün bir okutma ve tekdir etme hırslarını benim üstümde tatbik edeceğini sanıyor, cephe almağa hazırlanıyordum.

Beni Mudanyada bulamayınca mahzun mahzun evine dönen amcam meğer limandaki beyaz elbiseli, hasır şapkalı, alık alık bakan köylü bozuntusu imiş.

Beni görür görmez feryadı bastı ve boynuma atıldı.

— Evlâtçıgım, Ekremciğim...

Ben bu seste bir erkek evlât hasretinin yanıklığını gördüm. Sadri amca basbayağı ağlıyor ve pat pat sırtıma vurdukça ter kokuları neşrediyordu.

Beni resim seyrederek gibi uzatıp yaklaştırmak, daha iyi görme çarelerini arıyarak bir zaman seyrettikten sonra içini çekti ve paketini uzattı:

— Eeeee, yak bakalım bir sigara..

Bu lâübalı, arkadaşça hareketi karşısında kızdım. Babamdan

— Ah bu hesaplar, dedi. Ben tevekkeli mi kendimi çiftçiliğe verdim. İnandır mısın Ekrem, hesaptan okada rnefret ettim ki...

Ve bir gün bana doğru uzanıp bir sır tevdi eder gibi sesini keserek,

— Oğlum, dedi. Babanın palavralarına aldırma sen. Maksat bir hayat kazanmak değil mi? Sen de çiftçilik yaparsın. Ne karışanın olur ne görüşenin. Evleninceye kadar kazandığın parayı İstanbul'a gidip yersin. Fakat evlendikten sonra yapma bu hovardalığı. Çünkü bu artık çocukun nafakası olur.

— 2 —

İşte, böyle şeker gibi bir amcam varmış. Çiftliğe ikmal imtihanına hazırlanmağa gelen ben büsbütün şımartılıyor, baştan çıkartılıyordum.

Köy yemeği olarak akla ne gelirse hepsi benim için ayrıca hazırlanıyordu. Yayıktan çekilmiş tereyağı, billûr gibi bal, halis kaymak, bol süt, yumurta, et, tavuk. Sonra Bursa'dan aldırılan yumruk gibi

şeftali ve kayısılar, reçeller...

Evin etrafındaki işlere bakan Hamza da eğerli bir kısrakçı daima emrime hazır bulunuyordu:

— Küçük bey, Mazlum hazır, di-yordu.

Küskünlüğümün geçmesinden ziyade gençlik hevesiyle bu yumuşak başlı kısrakla civarda bir hayli gezdim. Günlerce tabiatın kucağında yalnız kaldım.

Çok defa bir kayanın, bir ağacın altına uzanır ve amcama ismarladığım romanlardan birisini, derin hayallere dalarak, kendimi unutarak okurdum.

Geldiğimin onuncu günü amcam bir telgrafla eve geldi. Kapıdan girer girmez bağırdı:

— İki gün sonra Nigâr geliyor.

Bu haber çiftlik evinde bir top gibi patladı. Yengem bir müddet ağzını açamadı. Seher sevinçle ellerini birbirine vurdu:

— Ne iyi, ne iyi...

Odalardan birisinde adı konulan bu Nigârın kim olduğunu ilk defa merak ettim. Amcam:

— Ne! dedi. Nigârı bilmiyor musun? Ayol sen onunla kardeş çocuğu değil misin? Seher sana ne ise o da o. Bedri amcamın ortanca kızı.

— Biz Bedri amcalarla hiç görüşmüyoruz. Biliyorsunuz ki babam ona çoktandır dargın.

Yengem dayımın hatasını tas-hih etti:

— Bedri beyin gelininin kardeşi ayol. Akraba sayılmaz ki.

Amcam biraz düşündü ve:

— Doğru vallahi, dedi. MerhumERCÜMENDİN -karısı. Makine mühendisiERCÜMENDİN. Oğlan genç yaşında veremden gitti. İki sene oluyor sanırım. Bize akrabalığı uzak hakikaten. Fakat Bedri amcam gibi bütün aile Nigârı çok sever. Zavallı kız.

Amcam böylece acıdıktan onra:

— Nigâr her yıl, sonbaharda bize gelir, dedi. Biz çiftliği alırken kendisinden biraz para istikraz etmiştik. Şöyle on bin lira kadar. O zaman bu para hayli bir şey sayılırdı. Sana açık söylüyeyim bu paradır bizi çiftlik sahibi eden. Ama ben nankör değilim. Her yıl yüzde yirmi beş faiz veriyorum. Yani senin alıyacağın iki bin beş yüz lira Nigâr nerede bulacak bu kârı? Bankalar adama yüzde dörtten fazla vermiyor.

— Kaç yaşında bu hanım? dedim.

Amcam güldü:

— Bana hesap sorma Allahını seversen. Gençtir işte. Benim asıl tasam onun sinirli olmasıdır. Kuzum Ekremciğim bu hastalıklı kadın sana bir şeyler söylerse gücenme. Bazen bana bile çıkışır da aldırmam.

Evde korkunç bir hazırlık başladı. Tencereler ocağa vuruldu. Evin etrafı süprüldü, fazla ve eski eşya ortadan kaldırıldı. Hattâ Bursa'dan altı tane sandalye ile yeni tabaklar ve çatal, bıçak getirildi.

Kendisi için bu kadar hazırlık yapılan Nigâr Hanımın, geliş bir akşam üstüne tesadüf etti. Amcam kendisini gördüm görelî ilk defa taka, boyunbağı taktı. Koyu renk elbiseler giydi.

(Arkası var)

KRALA ŞAHSEN BİRŞEY VERMEK ZORUNDAYIM.

BİLİYORSUNUZ KRAL HASTA.. İSTERSENİZ KENDİSİNE BEN VEREYİM..

HAYIR MAJESTE!.. BU İMKÂNSIZ..

PEKÂLÂ.. BEKLİ.. YEBİLİRSİNİZ

KAPTAN... BİR MÜDDET SONRA YİNE UĞRAYIN.. İYİ LEŞİRSE GÖRÜŞEBİLİRSİNİZ BELKİ..

UĞRAYACAĞIM.. SEBAT VE AZMİM.. PEK BÜYÜKTÜR.. BU BENİM DE MEÇHULÜM DEĞİLDİR ZATEN..

ADALAR KRALİÇESİ

13

ROZİTA AYNALARDAN BİRİNİ OYNAT. TI. BİR KAPI AÇILDI.

BURADAN GİDEBİLİRSİNİZ BAYLAR.. TERRAR GELMEK İSTERSENİZ BU YOLU UNUTMAYIN.

ATMACA REİSLE JOFRE ŞAŞKIN BİR HALDE BAĞÇEYE ÇIKTILAR.

POSTU UCUZ KUR. TAR DIK..

NE DERSİN?

DOĞRUSU BİRŞEY ANLI.. YAMADIM..

DÜNYANIN EN GÜZEL KADINI.. ŞİM. MÜBALAGA DİYE KADAR ONDAN DAHA LÂTİF VE BÜYÜLEYİCİ BİR KADIN GÖRMEDİM..

ÜSTELİK TE SANA ÇILGINCA AŞIK BU BAKIŞLARINDAN DA BELLİ OLUYOR.

SERSEMİLİĞİ BIRAK. EWELÂ DÜNYA KRALİÇA OLUP OLMA. DİSİNİ. TESPİT ETMELİYİZ.

BUNU ANCAK SEN BİLEBİLİRSİN..

BENZEYİŞ TA. MAMİYLE AYNI.. EĞER ÖTEKİNİ GÖRÜP KONUŞMAMIŞ OLSAY. DİM RÜYA GÖRDÜM DER. DİM. FAKAT GÖZLER.... EVET BU GÖZLERDE BİR ZALİMLİK ÖTEKİLERDE İSE BİR TATLILIK VARDI

ATMACA REİS ELİNİ JOFRENİN OMUZUNA KOYDU. BU MUAMMAYI ÇÖZECE. GİZ. BİR DE GİDİP HALKLA TEMAS EDELİM. "HALKIN SESİ, ALLAHIN SESİ", DERLER.. BAKALIMI NE ÇIKACAK..

ATMACA REİSLE JOFRE HALKIN ARASINA KARIŞTILAR VE NİHAyet. BİR MEYHANEYE GİRİP BAZI GEMİCİLERİN YANINA OTURDULAR.

İÇKİ İKRAM ETTİLER VE KURNAZCA SORGUYA GEKTİLER. FAZLA KAÇIRAN BİRİSİNDEN BİR ÇOK ŞEY ÖĞRENDİLER

HASTA MI? HEPSİ HİKÂYE.. YILLAR GEÇİYOR HÂLÂ ORTADA VÂRİS YOK. ÇOCUK YOK.. BUNU NE BİÇİM EVLİLİK BÖYLE?

ARKASI VAR

HÜLLECI

Yazan: M. YAMAN

Kılığı, kıyafeti müsait değildi ama herkes severdi onu. Hem «Ayaklı kütüphane», hem de «Bilgi kumması» derlerdi ona. Hele eski devirleri ondan iyi bilen yoktu.

Gençlerin başlarından geçen ve akıllarınca önemli sandıkları hikâyeleri dinledi, dinledi, sonra :

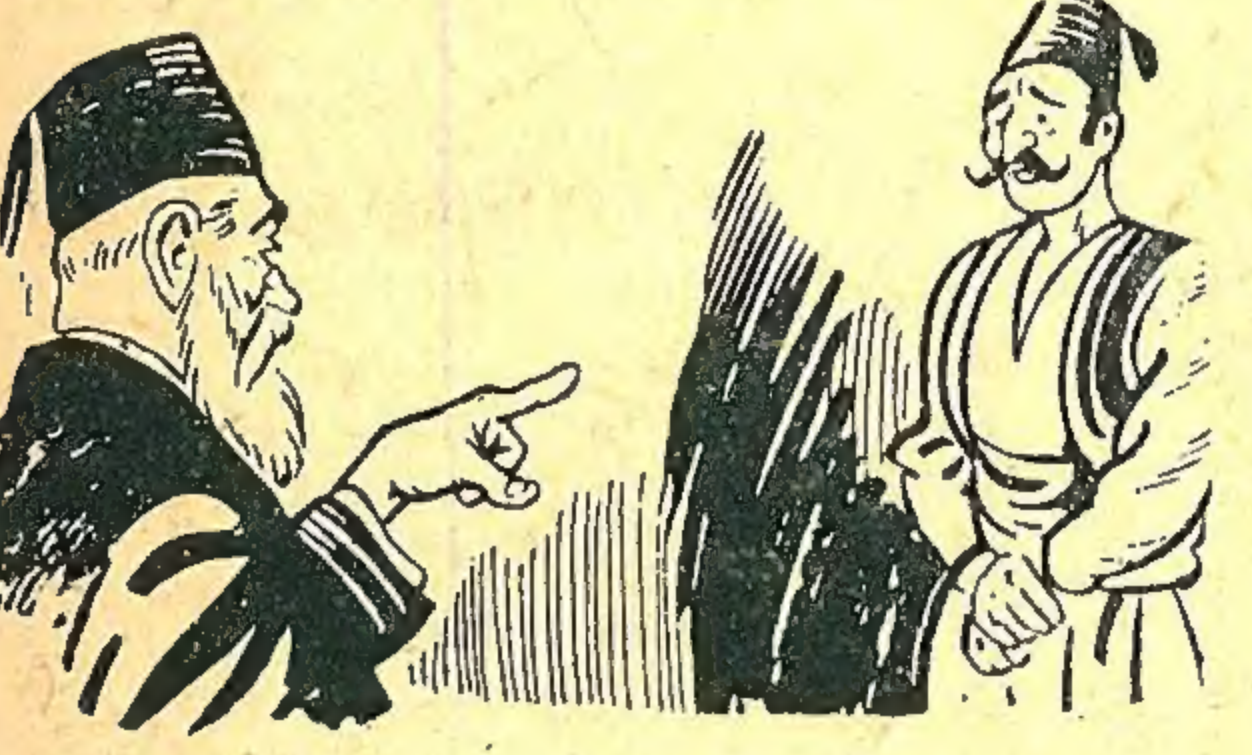
— Size bir de ben anlatayım, dedi. Şöyle elli yıl önceki bir hikâye. O tarihte ben yirmi beşimde vardım.

Hepsi kulak kesilmişti. Keyifli keyifli anlattı :

Yine balıkçıydım. Zaten seksen yıllık hayatımda başka iş tutmadım. Gece, gündüz içer, deniz kenarında, sandal içinde yatardım. Mahalleye giremiyordum. Çünkü hepsi zengin ve hatırlı insanlardı. Anacığım küçük evimizde oturur, tahtaya, çamaşıra giderdi.

Birgün gelip beni buldu. Paşanın beni muhakkak görmek istediğini söyledi.

Paşa pek üzgündü. Karşısında elpençe divan durdum. Bana oturacak yer gösterdi. Az buçuk edep, erkân bildiğim için oturmamıştım. Zorladı. Emir verdi. İliştim.

— Salim efendi oğlum, dedi. Başımıza bir kötü iş geldi. Sen fakir bir delikanlısın ama namusundan, sözünde duracağından eminim. Bilirsin ki oğlum pek yumuşak başlı bir erkek. Gelinim ise kendini beğenmiş, okuduğu için şırmış bir kadın. Oğlumun canına yetti. Bir iki defa boşadı, çok sevdiği için yeniden nikâhladık. Bu sefer pek fena kızmış. Talâkı selâse ile boşamış. Yani kadının başından başka bir nikâh geçmeden yeniden bir yastığa baş koyamazlar. En emniyetli ve namuslu adam olarak seni bulduk. Bize hüllecî olacaksın. Al sana peşin yirmi altın. Yirmi altın da boşadıktan sonra alacaksın.

Yirmi altını görünce gözlerim faltaşı gibi açıldı. Boğazım tıkanı. Derken odaya iki gözü iki çeşme oğlan girdi. O da ben akran. Nur içinde yatsın pek yufka yürekli bir çocuktuk. Elime ayağıma sarıldık :

— Kardeşim Salim, dedi. Allah aşkına karıma el sürme. Onu çok seviyorum. Öldürürüm kendimi. Ayaklarını öpeyim.

Bana karısının şımarıklığını, kendini beğenmişliğini de anlattı. Gözlerim yaşardı oğlanın haline. Yemin ettikten sonra :

— Velinimetim, dedim. Müslümanlık an'anesine uymak için Hanımefendi hazretlerini nikâhla alırım. Evde bir de sizden bir kadın bulunsun. Ona el sürmeyeceğimden emin olursunuz. Fakat Hanımefendinin üç gün benim nikâhımda kalmasına müsaade ediniz. Bu dediğimi yaparsanız ilerisinden çok memnun kalacaksınız.

Maksadımı anlamadılar ama evde bir kadının bulunması şartıyla razı oldular. Kadını da babası çok haşlamış. Zaten o da Paşanın oğlunu seviyor. O da hülleye razı. Bize çabucak uzak bir semtte ev tuttular. Eşya götürdüler. Nikâh kıyıldı. Ben o akşam yatsıdan sonra eve gittim. Baktım nikâhlım ortada yok. Meğer yatmış. Beni dadı karşıladı. Direk direk bağırarak :

— Nerede bu karı? Neye benim terliklerimi getirmedi? Ben adamı ayağımın altına aldığım gibi balıkçı tablasına çeviririm.

Hizmetçilerle, nâz içinde büyüyen kadını yatağından kalktı. Terliklerini getirdi, fakat kendisini tutamadı :

— Bir balıkçı parçası olduğunu unutma. Ben sana terlik getirtmeyi öğretirim yarın akşam, dedi. Terbiyesiz herif seni.

Hırsından titriyordu. Bir yandan da ağlıyordu. Danalar gibi haykırdım :

— Ağzını topla, ben bugüne bugün senin kocanı. Böyle yaparsan dinim rabena hakkı için boşamam seni. Sen nikâhımda oldukça baban kılıma bile dokunamaz.

Baktı ki papuç pahalı, aşağıdan aldı. Çıktım odaya. Rakı şişesini koydum ortaya.

— Git bana meze hazırla, dedim.

Daha bir fincan kahve pişirmesini bilmiyen zengin kıza etmediğim kalmıyordu. İki gözü iki çeşme ağlıyor, sabahı et-

meğe çalışıyordu.

O gece gömleğimi yıkattırdım, yerlere rakı döküp sildirdim. Ertesi gün de evden çıkmadım. Öğleye kadar horladım.

Ertesi akşam yine böyle. Üçüncü akşam yine böyle. Üstelik «Seni boşamıyacağım» diye tutturmuştum. Bileziklerini, yüzüklerini, küpelerini çıkartıp önüme attı, ayaklarıma kapanıp yalvarmalarını dersin. Ağlamaktan gözler yumruk gibi şiş. Pişirdiği yemeği kaldırıp fırlatıyor, bir bardak su verse suratına atıyor, hem de hiç bozuntuya vermiyordum. Kim seden duymadığı küfürleri ettim. Anasından emdiğini burnundan getirdim. Üçüncü sabah hazırlandım. Kahveye çıkıp geleceğimi söyledim. Ayakkabılarımın bağını bağlıyordu. Başına bir örtü attım :

— Boşadım seni, dedim.

Kahveden de boş kâğıdını yolladım. İşte benim hikâye bu kadar.

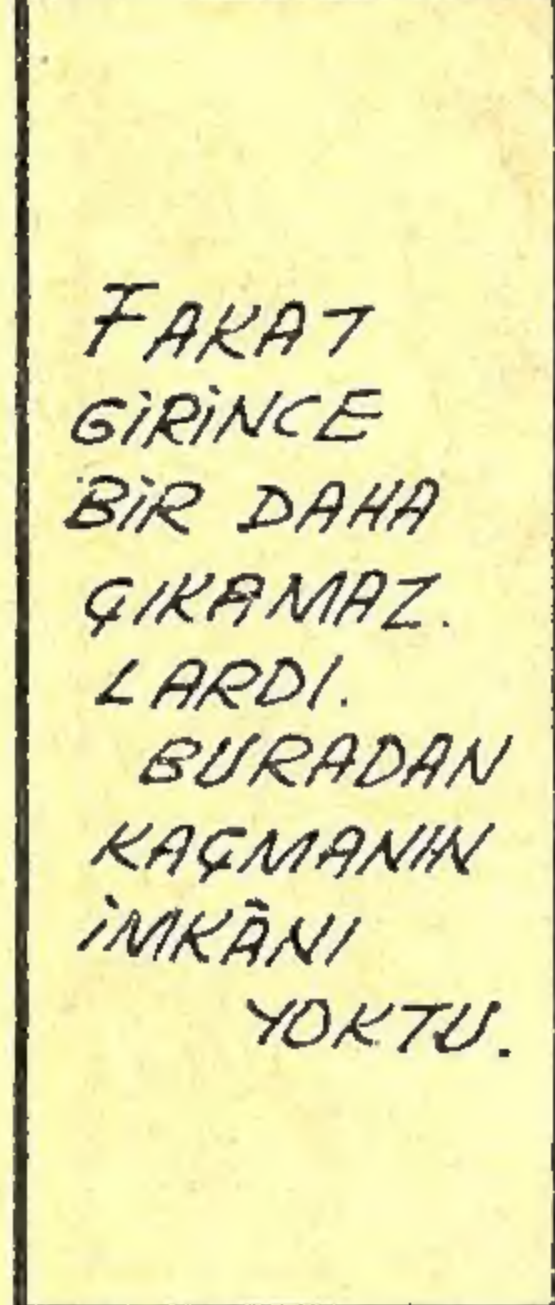
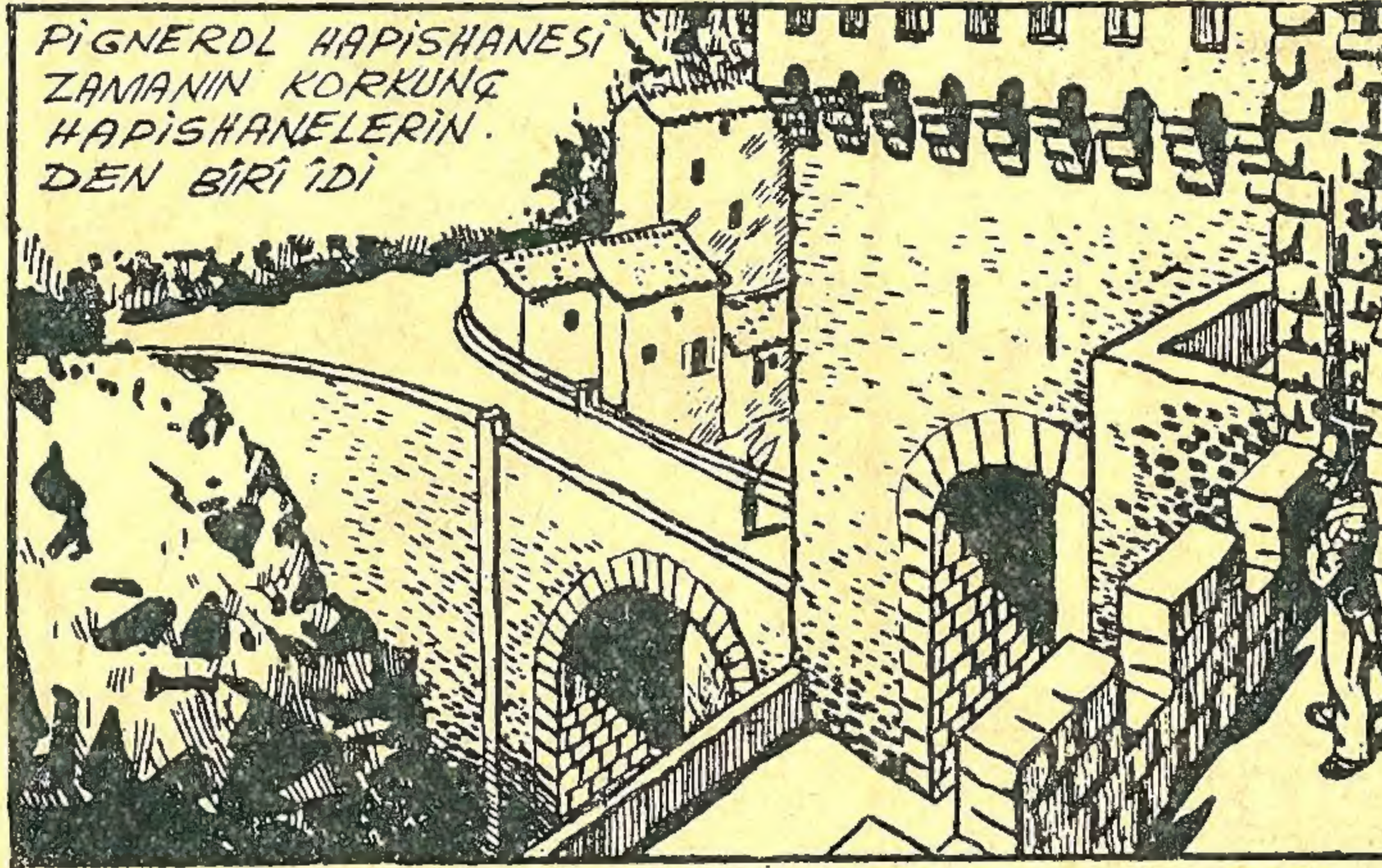
Bir ağızdan haykırdılar :
— Doğru söyle, o kadınla beraber yatmadın mı?

Kızdı, başını salladı :

— Hayır, dedi. Ben ona kocanın ne demek olduğunu gösterdim. Tekrar eski kocasıyla evlendi. Üç günde çektiği ona Hanyayı, Konyayı öğretmişti. Bazen, şımarıkça kocası çocuk korkutur gibi :

— Balıkçı Salim, geliyor, diye söylenirmiş.

MONTÉ KRİSTO'NUN ESRARİ

KORSANLAR KRALI

no:46

AL... CANIN SAĞ OLSUN HOLLAN. DALI SEVGİLİM.

TEK BAŞINA HOLLANDALILARA SALDIRAN KORSANLAR KRALINA MİŞEL DE TABANCAYLA YARDIM EDİYORDU

KORMORAN YALNIZ BAŞINA BALDIRANLARA KARŞI KOYUYOR. ONA YARDIM ETMELİYİZ..

MİŞEL ADANIN VE KORSANLARIN EN İYİ NİŞANCISIYDI. UZAKTAN KORMORANA YARDIMA BAŞLADI.

KORSANLARIN EN İHTİYARI MİŞEL MİRILDANDI : BU OĞLANI TANRI GÖNDERDİ.. HAKKINDA DÜŞÜNDÜKLERİMİZ TANIMAYLA YANLIŞMIŞ..

MİŞEL BİRER BİRER HOLLANDA ERLERİNİ DEVİRDİ.. KORMORAN DA ÖNÜNE GELE-Nİ ŞİŞLİYORDU.

İKİ ÜÇ HOLLAN. DALI GÜÇ BELA KAYIKLARINA AT. LAYIP GİTTİLER

ARKADAŞLARINA GÜLE GÜLE DE

MİŞEL KORMORANA DUYUMU ANLATTI

BÜTÜN FLORİDA DONANMASI ADAYI GEVİRDİ.

KAPTAN CON HARRISİN BU SEFER İNTİKAMINI ALACAGINI BİLİYORDU FİLOYU GÖZETLİYORDU

HAKİKATEN BU SEFER HÜKÜMET KUVVETLERİ KORSANLARIN KÖKÜNE KIBRIT SUYU DÖKMEK İSTİYOR LARDI. YARIN SABAH ERKENDEN HÜCUMA GECEĞİZ

KAPTAN ESİR ETTİĞİ SULBAYI SORGUYA ÇERTİ İLKÖNCE SUSAN SUBAY BİRDENBİRE BÜLBÜL LEŞTİ

İNTİKAM PERİSİ

(4. sayfadaki devam)

tuklarımızın bu odadan dışarı çıkmayacağından emin olabilirim, değil mi?»

Mason Nort en ciddi ve ağır başlı edasıyla, «Tabii» diye cevap verdi. «Oturun, lütfen. Bir sigara buyurmaz mısınız?»

«Mersi... Elimde bir çek var, Mr. Nort. Sizin tarafınızdan imzalanmış. Üzerindeki miktar biraz fazlaca olduğu için önce size bir göstereyim, dedim.» Çeki çıkararak avukata gösterdi.

Nort, «Dört bin dolar» dedi. «Çok para. İmza benim imzam, ama böyle bir çek yazdığımı hiç hatırlamıyorum. Bir dakika müsaade ederseniz defterime bir bakayım.» Çeki alarak içeriki odaya geçti.

Star Viley hayatından gayet memnun bir ifadeyle gülümsüyordu. Birkaç dakika sonra avukat içeri girdi. Onun yüzüne bakan Star'ın kaşları şüpheyle çatıldı. Mason Nort,

«Evet» dedi. «Genç Halsted'e vermişim. Bir miras meselesi. Tam dört bin dolar, Mr. Viley. Hiç yanlış yok.»

«Teşekkür ederim, Mr. Nort, size çok zahmet oldu.» Star'ın sesi sakindi ama dudakları bembeyaz kesilmişti.

Sokağa çıkınca düşünmeğe başladı. Vernon'un avukata gidip te her şeyi itiraf etmeğe yalnız başına kalkışmıyacağını biliyordu. Ona birisi yardım etmiş, cesaret vermişti. Star Viley ansızın yumruklarını sıktı ve dudaklarını ısırdı. O kız, tabii! Centilmen Ceof'un Billi burada da karşısına çıkmıştı.

(Arkası var)

ZAVALLI YEĞEN

(5. sayfadaki devam)

rüklediysem, bu inat da senin için kötü neticeler doğurabilir.» Ve elini D'Acy'nin omuzuna koyarak devam etti : «Yalnız biraz önce söylemiş olduğun şeye çok sevindim.»

«Nedir o?»

«Kolejdeki münhale yerleşmemek hususundaki kararının kat'i olduğundan bahsetmiştin de.»

D'Acy, ailesinin şerefi uğruna yaptığı bu fedakârlığın, bu işe en fazla hakkı olan kimse tarafından takdir edildiğini görerek ziyadesiyle memnun olmuştu. «Benim gibi düşündüğünüz için size minnettarım.» dedi. «Hareketimi beğeneceğinizi biliyordum zaten..»

Uzun bir sükût oldu ve nihayet Lord gülümsüyerek maksadını açıkladı : «Yanıyorsun, azizim. Ben buraya, gırtlığımı aşan borçlarımı ancak o şekilde ödeyebileceğimi anlayarak, Kolejdeki vazifeyi kabul etmek için gelmiştim.»

AŞKIN MUCİZESİ

(3. sayfadaki devam)

vet dostlarım, doğru tahmin ettiniz. Barbara, Sevilla'lı bir İspanyol kızıydı ve dünyanın lisan öğrenmek hususunda en kabiliyetsiz insanı olan Bilkins, altı hafta sonra Fransızca yerine İspanyolcadan imtihana girerek bakaloryasını muvaffakiyetle vermiş, lisandan da en yüksek numarayı almıştı. Aşkın mucizele yarattığına gelin de inanmayın şimdi..»

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden : TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

GİZLİ VAZİFE !..

MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

SİMDİ EMİN BİR YERE
HAPSEDİLMİŞ BULUNAN
AYI KORSANI "MÜCEV-
HERLER SEHRİMİ? HİÇ
OLYIMADIM. AMA BU
BUZLAR ÜLKESİ ÇOK
GARİP YERDİR. ÜSTÜN-
DE DE ALTINDA DA GA-
RİP ŞEYLER OLUR!"
DİYOR. MANDRAKE
"BUZLUN ALTINDADAM?"
DİYE SORUYOR.

BİNBİR ROMAN

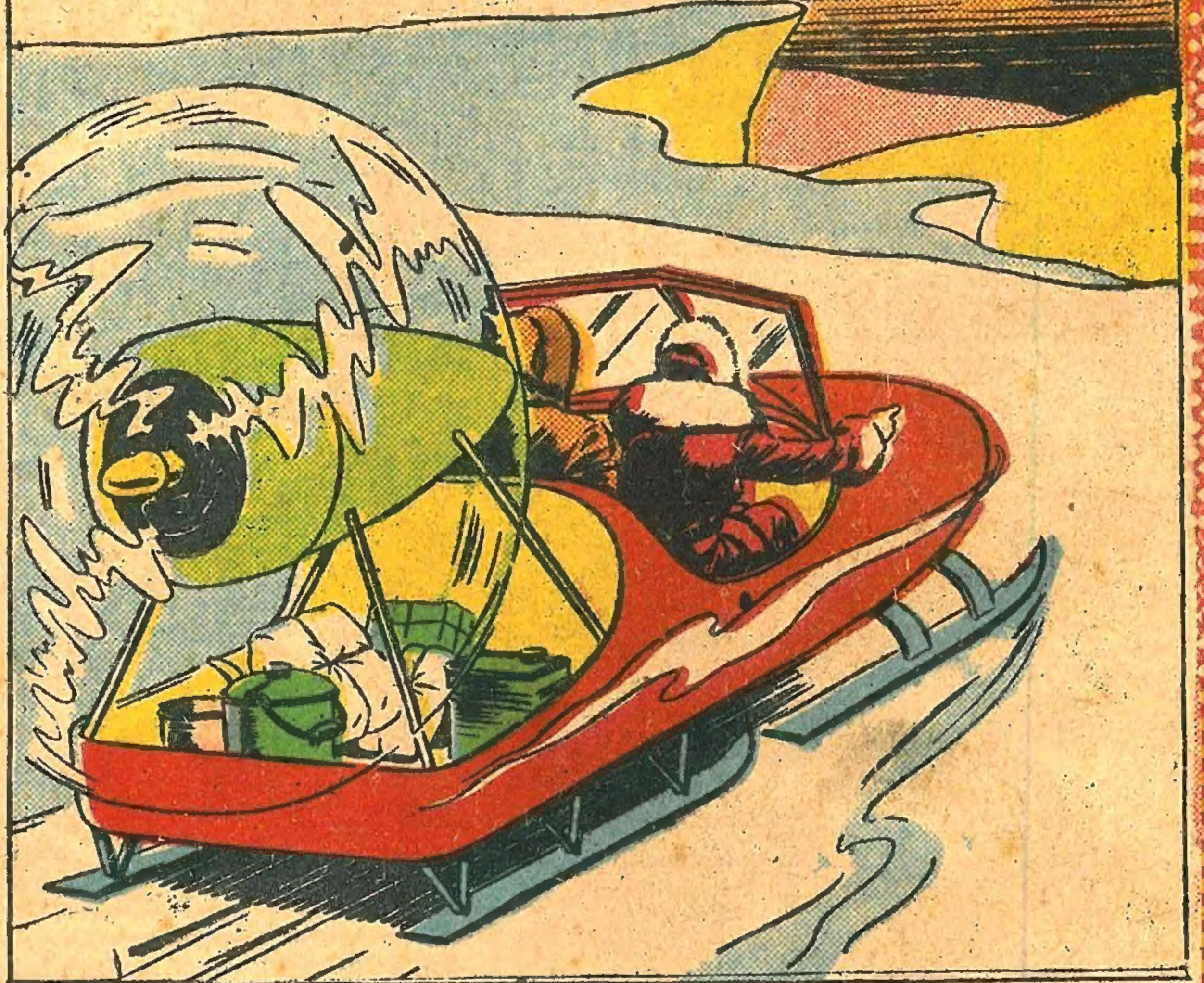
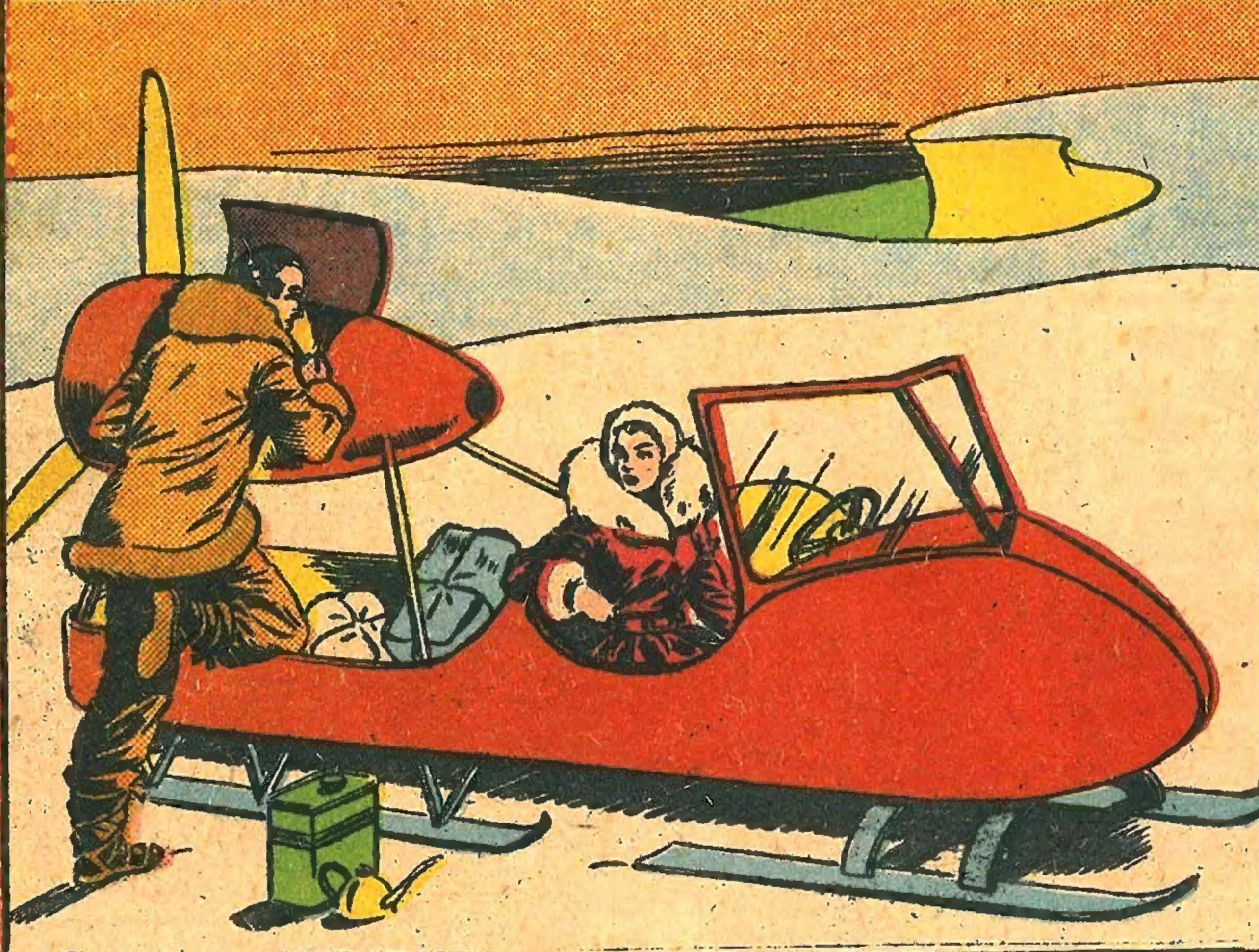
AMA KORSAN "İNSAN HERŞEYİ BİLME-
MELİ. BEN BİRAZ UYUYACAGIM. YIRMI
SENEDİR İLK DEFA OLARAK BİRAZ SI-
CAK YÜZÜ GÖRÜYÖRÜM," DİYOR.

12

NARDA "BUZLUN ALTINDAN NE DİYE BAHSETTİ?"
DİYE SORUYOR. MANDRAKE "LAF OLSUN DİYE,
HERHALDE," DİYOR. "GEL TAYYARE HAZIRLANIRKEN
BİRAZ ETRAFA BAKALIM..." MOTORLU KIZAĞI HA-
ZIRLIYOR. KARLAR İÇİNDE İLERLERKEN...

"BU BUZ SAHALARI ASIRLARDIR BURDA.
BİZİM BİR SAATTE ALDIĞIMIZ MESAFİYİ ESKİ-
DEN KIZAKLAR KAF GÜNDE ALIYORLARDI..."
NARDA İLERİYE BAK," DİYOR.

DİREĞE BAĞLANMIŞ BİR ESKİ-
MO KIZI GÖRÜLÜYOR. MAN-
DRAKE İLE NARDA YAKLA-
ŞIRKEN KIZ DEHŞETLE "BUZ
SEYİTANLARI..." DİYE BAĞI-
RIYOR.

NARDA "BAYILDI! ACABA BURAYA NİYE BAĞ-
LANMIŞ, BİZE NİYE BUZ SEYİTANLARI DEDİ?"
MANDRAKE "BİLMEM AMA ÇOK KORKUĞU
BİR ŞEY VAR," DİYE CEVAP VERİYOR.

76

ARKASI VAR